రక్షించా

రాకేహిణుకార్తె ఎండ నిప్పులు చెరుగుతోంది. భోం చేసి ఓ కునుకుతీసే ప్రయత్నంలో వున్నాడు ప్లీడరు నీలకంఠం. వీధితలుపు ఎవరో దడదడ కొట్టున్నారు. "ఎవరా యముడు బాబూ" అని విసుగుతో తలుపు తెరిచాడు.

ఎదురుగుండా రామారావు. కాళ్ళకి చెప్పులు లేవు. గొడుగు తేనేలేదు. శుష్కించిన మొహం. మాసిన గడ్డం, మురికి గుడ్డలూ, నీలకంఠం తలుపు తెరవగానే చటాలున లోపలికివచ్చి బావురుమని ఏడ్చాడు.

"ఏమిటి రామం? లోపలికి పద" అంటూ రామారావుని నీలకంఠం లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు. పడక కుర్చీలో రామాన్ని కూలేసి, టేబుల్ ఫాన్ తిప్పి, కాసిని చల్లని నీళ్ళిచ్చాక రామం కొద్దిగా తెప్పరిల్లాడు. రెండు చేతుల్లోను ముఖం దాచుకు వెక్కి వెక్కి నిస్సహాయంగా ఏడుస్తున్నాడు.

అసలు సంగతేమిటని సముదాయిస్తూ అడిగాడు నీలకంఠం.

నీలకంఠానికి రామారావుకీ క్లబ్‌లో స్నేహంఅయింది. నీలకంఠం రామారావుకంటే ఒక దశం పెద్ద. కాని వీరి స్నేహం విచిత్రంగా కలిసింది. అందరూ పేకాడుతుంటే వీరు

పిచ్చాపాటీ చెప్పుకునేవాను. నీలకంఠం గొప్ప హృదయంగల మనిషిగా రామారావుకి మొదటినుంచీ కనిపించాడు. అందుకే తలమునిగే యీ ఆపదలో ఇక్కడికి వచ్చాడు. ఈ మధ్య రెండు నెలలనుంచీ రామారావు నీలకంఠానికి కనపడటంలేదు.

అరచేతుల్లో ముఖం ఉంచుకు రామం అలాగే కూచున్నాడు. నీలకంఠం రామం భుజంమీద చెయ్యేసి "ఏం జరిగిందో చెప్పు. అలా దిగాలుగా కూచుంటే ఎలా?" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"జానకిని చంపేశాను. ఎందుకూ కొరగాని వెధవని నేను, స్వర్గసీమ చూపించిన స్త్రీమూర్తిని బలిపెట్టాను. నా జానకికాదు. చేతులారా చంపేశాను. నా పాపానికి పరిహారం లేదు" అంటూ మళ్ళీ ఏడుపు మొదలెట్టాడు.

"జానకెవరు? నువ్వెందుకు చంపావు?" అని ఆదుర్దాతో ప్రశ్నించాడు నీలకంఠం.

మరో గ్లాసు చల్లటి మంచినీళ్ళు తాగి రామారావు మొదలెట్టాడు కథ.

....

"మా నాన్న కార్భాగ్యపు పనివల్ల ఇంత ముప్పు వచ్చింది...అసలు మాది మద్దేపల్లి. మాకు యాభై ఎకరాల మాగాణి ఉండేది. ఊళ్ళో మా నాన్న పేరుమోగిన పెద్దమనిషి. అద్దాల మేడ ఉండేది మాకు. చుట్టూ పెద్ద

తోట. ఎంత బాగుండేది! మా తోటలో లేని పువ్వా, దొరకని పండ్లూ ఉండేవా? దొడ్లో దిగుడు బావికి బోరింగ్ పెట్టించి తోటలోకి నాలుగు పంపులు పెట్టారు నాన్న.

సంపంగి రోజూ గంపెడు పూలు పూసేది. తోట చుట్టూ గొబ్బరిచెట్లు. ఎన్ని చెట్లని? మా అమ్మ ఆ గొబ్బరి కాయలమ్మి కాసులూ పేరూ వడ్డాణం చేయించుకుందిట.

నడి వేసవిలోకూడా రెండావులూ రెండు గేదెలూ పాడి. నాన్న తెల్లారిగట్ట నాలుగింటికి లేచేవారు. పాలేర్ని వెంటబెట్టుకు గొడ్లసావిడిలో పాలు పిండించి బయటికొచ్చే వేళకి ఆరు గొట్టేవారు. పాలేరు పాలు పిండుతూంటే నాన్న తెలకపిండి, తవుడూ, కుడితీ ఇలాంటివి చూసుకుని, అప్ప లమ్మచేత గొడ్ల సావిడి తుడిపించేవారు.

ఆరింటికల్లా 'రాముడూ' అంటూ నన్ను లేపేవారు. ఇద్దరం నూతి దగ్గిరకి స్నానానికి వెళ్ళేవాళ్ళం! నాన్న అధమం ఒక వంద చేదలన్నా గుమ్మరించుకునేవారు, సూర్యోదయం అయేదాకా 'హరహర మహాదేవ శంభో శంకర' అని స్మరిస్తూ స్నానం చేసేవారు. పిడుగులుపడ్డా, నీళ్లు గడ్డకట్టే చలికాలమైనా యీ నిత్యకృత్యం మానేది కాదు. 'కుర్రాడికి ఆ చన్నీళ్ళేమిటని అమ్మ గోల పెట్టేది, కాని నాన్న 'మనమేం బస్తీవాళ్ళమా వేడినీళ్ళకి. నా కొడుకు నాకు మళ్లేనే ఎొళ్ళొంచి బతకాలి. వాడికి నాజూ కులు చెప్పకు' అని తిట్టేవారు. అమ్మ కిక్కురుమనేది కాదు.

ఏడున్నరకి సంధ్యావందనం ముగించుకుని మరగ

కాచిన ఆవుపాలు ఒక శేరు తాగేవాళ్ళం. ఆయన తోటలోకి నేను బళ్ళోకి వెళ్ళేవాళ్ళం. ఎనిమిదింటినుంచీ తోటలో చెట్లకి బోదులు చెయ్యడం, తుడిపించడం, యింట్లో కూరకి చెట్లనుంచి కాయలు కోయ్యడం ఇలా పదింటిదాకా పని వాళ్ళ తాపత్రయ పడేవారు.

నాన్న ఆ వూళ్ళో శివాలయం కట్టించారు. ఆలయానికి ఏడెకరాలు రాశారు. తోటలోంచి రాగానే మళ్ళీ శిరస్నానంచేసి, శివాలయానికి వెళ్ళి పూజా పునస్కారాలు ముగించుకుని, రెండు జాములకి ఇంటికొచ్చి, మళ్ళీ స్నానం సంధ్యా, భోజనం ముగించే వేళకి ఒంటిగంట కొట్టేవారు. మా తోటకి తూర్పు దిక్కుగా తమలపాకుతీగె వుండేది. అమ్మ పాందానితో ఆ సమయానికి తమలపాకుల తీగెదగ్గిర కొచ్చేది. నాన్న ప్రత్యేకంగా ఆ తీగె పక్కన ఒక గచ్చరుగు కట్టించారు. దానిమీద కూచుని అప్పటికప్పుడు తీగనుంచి ఆకులు తుంచి పక్కా గంటసేపు తాంబూలం సేవించేవారు. మధ్యాహ్నం మూడున్నరదాకా నిద్ర.

మాది చిన్న పల్లె కావడంవల్ల అందులో మా నాన్న డబ్బా నిష్టావున్న మనిషి కావడంవల్ల ఊళ్ళో అందరికీ యీయనంటే భక్తి గౌరవా లుండేవి. ప్రతి రోజూ నాలుగు నుంచి ఆరింటిదాకా మా ఇంట్లో పురాణ కాలక్షేపం జరిగేది. లేకపోతే రాత్రివేళ రామనామ భజనో, పాండురంగ భజనో వుండేది. ఊళ్ళో అందరికీ తల్లో నాలికలా మెలిగేవారు నాన్న.

అమ్మకు నాకుముందు నలుగురు పిల్లలు పుట్టి చచ్చి

పోయారు. నేను అయిదో కానుపుకి పుట్టాను. నా తర్వాత సంతానం కలగలేదు. అమ్మ నన్ను కింద నడవనిచ్చేదికాదు. నా పుటకలకి అమ్మకు చాలా జబ్బుచేసి చచ్చి బతికిందట. అప్పుడే అమ్మకు వుబ్బసం పట్టుకుంది. నాన్న మటుకు ఇనుప కడ్డీలా దృఢంగా వుండేవారు. కాని అమ్మ సడలిపో నారంభించింది. పక్క పట్నం హైస్కూల్లో చదువు మొదలు పెట్టాను. ప్రతి ఉదయం వెళ్ళి సాయంత్రం తిరిగి వస్తూండే వాణ్ని. నేను హైస్కూల్లో జేరడం, నాన్న షష్టిపూర్తి చేసుకోడం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఇంటర్ ఫైనల్ థర్డ్ ఇయర్‌లో ప్రవేశించాను. అమ్మకి పెద్ద జబ్బు చేసింది. బతకదనుకున్నాం. ఎలాగైతేనేం నెమ్మదించింది. డాక్టరు గాలిమార్పు అవసరం అన్నాడు. సముద్రపు గాలైతే మరీ మంచిదన్నాడు. నే నెల్లాగా విశాఖపట్నంలో హాస్టల్లోవుండి చదువుతూన్నానాయను, అక్కడే కాపరంపెట్టి అమ్మను తీసుకొస్తే మంచిదని నిశ్చయించుకున్నాం. నాన్నకి ఊరు మారడం ఇష్టంలేదు. కాని ఏం చేస్తారు, అమ్మకి ప్రాణాలమీద కొచ్చినప్పుడు! సముద్రానికి దగ్గిరగా ఒక మేడ అద్దెకు తీసుకున్నాం. అమ్మా-నాన్న, నేను. పూర్వ సువాసినిని వంటకి కుదుర్చుకున్నాం. అప్పటికి అమ్మకి ఏభై అయిదు-నాన్నకి అరవై ఏడు వయసు.

అప్పుడే చెట్టునుంచి కోసిన కూరలు, చిక్కని పాలు, కమ్మని పెరుగు, చిల్లుసిన నెయ్యి, అరసోలెడు పప్పు, అర్ధ శేరు అన్నం తిని, గొడ్లనీ, దొడ్లనీ, తోటలనీ, దేవుడనీ, తిరిగే నాన్నకి యీ పట్నంలో అమాంతం పడేసి వేళకి

ఆయన తట్టుకోలేకపోయారు, నాన్నకి కాలక్షేపం అనడమే కష్టంగా ఉండేది. పగలల్లా అమ్మ పక్కమీద వుండేది. నేను కాలేజీలో గడిపేవాణ్ణి. గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూచోటం అంటే నాన్నకి ప్రాణసంకటంగా ఉండేది.

కాలక్షేపానికని రోజూ ఉదయం బజారుకీ, సాయంత్రం బీచికీ వెళ్తూండేవారు నాన్న. అమ్మ రోజులు లెక్కపెడుతోంది. సినిమా అంటే ఎలా ఉంటుందో తెలియని నాన్న ఒకరోజున సినిమాకి వెళ్ళి వచ్చారు. సినిమాలంటే నాన్నకి పరమ అసహ్యం. ముక్తా మోక్షమా అని యీసడించే నాన్న ఎలా కూచోకలిగారక్కడ? మునసబుని మా ఇంటి చావిడిలో చుట్ట కాల్చనియ్యని నాన్న ఆ సిగరెట్టు వాసన ఎలా భరించగలిగారు?

నీరికావిబట్టా, పట్టు శాలువా తప్ప మరోరకం బట్ట తెరగని నాన్న ఒకనాడు బజారుకెళ్ళి కలకత్తా అంచు పంచెలు పాప్లిన్ చొక్కాలూ కుట్టించుకొచ్చారు. ఆనాడు రహస్యంగా ఏడ్చాను నేను.

సహస్ర గాయత్రి చెయ్యందే పాలు ముట్టని నాన్న రోజూ ఉదయానే కాఫీ తాగిగాని మరోపని ముట్టడం మానేశారు. క్రమంగా సంధ్యావందనం ఎగిరిపోయింది. ఒకనాడు బజారమ్మట వస్తూ – నాన్న కాఫీ హోటలునుంచి బయటకు రావడం చూసి ఆయన పతినానికి జాలిపడ్డాను.

పట్నవాసం మా కొంప కూల్చింది.

ఆ సాయంత్రం అమ్మకి దగ్గు తెరలు తెరలుగా

వస్తోంది. ఆరయింది నేను ట్యూటరింటికి వెళ్ళాల్సివుండి నాన్నతో చెప్పి పోదామని మేడమీద కెళ్ళాను.

నాన్న గది తలుపు తెరుచుకు వంటమనిషి బయట కొస్తోంది. చీమలూ, జెర్రులూ పాకినట్టయింది. జన్మంతా తన సేవతో గడిపిన అమ్మ వరుగులా పక్కకంటుకుపోతే నాన్నకీ బుద్ధేమిటి? ఎవరితో చెప్పుకోను? అమ్మ పుట్టెడు జబ్బుతో ఉంది. అమ్మ ముఖంచూసి ఆ యింట్లో ఉంటున్నాను. ఆ రోజునుంచి నాన్న ముఖం చూడటానికి అసహ్యం వేసేది.

మరో మూడు నెలలు గడిచాయి. నాన్నలో రాక్షస మార్పులు కలుగుతున్నాయి. సన్న పంచెలు, పిలకకి బదులు సమ్మర్ క్రాప్, నిత్యం సినిమాలు ఆయన దగ్గిరెప్పుడూ సెంటువాసన గుప్పు మనేది.

ఈ ఆరు నెలల్లో దేముడనేవాడు ఒకడున్నాడనీ అతగాడికి తనో శివాలయం గట్టించాననీ, ఆయన హాయిగా మర్చిపోయారు.

అమ్మ పోయింది. నాన్న తిరిగి స్వగ్రామం వెళ్ళిపోతా ననుకున్నాను. అమ్మ పోయిన యిరవయ్యోనాడు మాటవరసకి ఆ సంగతి ప్రస్తావించానుకూడా నాన్నతో. "అక్కడయినా వంటమనిషే – ఇక్కడయినా వంటమనిషే. ఎక్కడయితే నేం?" అన్నారు. నేను నోరు నొక్కుకు ఊరుకున్నాను.

అమ్మ పోయిన మరుసటి నెలలో మా ఊళ్ళోని

ఇల్లూ, తోటా అమ్మేశారు నాన్న. మా గ్రామంలో యిల్ల మ్మటం నాకు సుతరామూ ఇష్టంలేదు, పట్నం వచ్చి, కాలే జీలో జేరింతరువాత యీ ఇరుకు సందులూ మనుషుల రొదలూ విని విసుగెత్తిన నాకు మా ఇల్లు దేవేంద్ర భవనం లాగే తోచేది. వేసంగి శలవులు రెండు నెలలూ ఆ ఇంట్లో ఎంతో చల్లగా ఉండేది. ఆ చల్లదనం ఇంక లేకుండా చేశారు నాన్న. రాత్రి భోజనాలైన తర్వాత వంటావిడ నదుమూ బెదురూ లేకుండా నాన్న గదిలోకి వెళ్ళి పడుకునేది. ఈ అన్యాయానికి నా గుండె దద్దరిల్లిపోయేది. కాని ఏంచేస్తాను?

ఒకనాటి ఉదయం నిద్దర లేవడం ఆలస్యమైంది. నాగది లోకి పెద్దకేకలు వినిపిస్తున్నాయి. "మహాలక్ష్మిలాంటి పెళ్లాం చచ్చిపోయి ఆరునెలలు కాలేదు. ఊరుమీద పడ్డాడు. ఏళ్ళ ముందుకీ, బుద్ధి వెనకకూ పోతుందా?" అంటోంది చాకలిది. ఆ నాడు యెంత సిగ్గుపడ్డానో, ఆ మాట చాకలిది నన్నే అంటున్నట్టు బాధపడ్డాను. నలుగురూ వింటే అప్రతిష్ట. నన్నుచూసి నాన్న తప్పుకు వెళ్ళిపోయాడు. చాకలిదానికి నెమ్మదిమాటలు చెప్పి చేతిలో పది రూపా యలు పెట్టి పంపాను. నాన్న నైతికపతనం వ్యాధిలాంటిది. చాలా జాలేసింది. కాని యింక యీ చెలగాటానికి అంతం? ఆ మూడోరోజున ఇనప్పెట్లోంచి రెండువేలరూపాయలు అప హరించి లోకంలోకి పారిపోయాను. నరక కూపం లాంటి మాఇల్లు వదలి పరిశుభ్రమయిన గాలి పీల్చేందుకు ప్రపంచం లోకి అడుగెట్టాను. కొడుకుని దారిలో పెట్టాల్సిన తండ్రే దారితప్పి నడుస్తూంటే కర్తవ్యం?

బొంబాయి వెళ్ళి నాపొట్ట నేను పోసుకోడం మొదలెట్టి మూడునెలలైనా తిరక్కుండా మా నాన్న పెళ్ళి చేసుకున్నా డనే వార్త తెలిసినవాళ్ళెవరో నా చెవిన వేశారు. మొదట్లో నమ్మలేదు, డెబ్బయిలో ప్రవేశిస్తున్న నాన్న ఆ పని చేస్తా రని నేను కలలోకూడ అనుకోలేదు. పెళ్ళి చేసుకున్నది పంటమనిషిని మాత్రం కాదని చెప్పారు ఆ వార్త చెప్పిన వాళ్ళు. ఏ వితంతువునో కాలక్షేపంకోసం పెళ్ళిచేసుకు ఉంటా డనుకున్నాను.

మరో ఏడాది గడిచింది. నాన్నకి పక్షవాతం అనీ, చావు బతుకుల్లో ఉన్నాడనీ, ఆస్తి అన్యాయాక్రాంతం కాగల దనీ మా అమ్మ తాలూకు బంధువొకాయన ఉత్తరం రాశాడు. కష్టపడి సంపాయించిన వుద్యోగం వదిలేందుకు మనసు ఒప్పలేదు. ఈ ఏడాదిన్నరా దూరంగా ఉండటం వల్ల నాన్న తప్పులెన్నో క్షమించగలిగాను. కన్నకొడుకుకూడా కాఠిన్యంవహిస్తే ముసలాయన గతేంగాను? చూస్తూ చూస్తూ యాభై ఎకరాల ఆస్తి వదల బుద్ధివేస్తుందా? ఉద్యోగానికి తిలోదకాలిచ్చి వైజాగ్‌కి ప్రయాణం కట్టాను.

ఎప్పటికి మల్లేనే మెయిలు లేటు. విశాఖపట్నం వెళ్ళే వేళకి దీపాలు పెట్టారు. మా పిన్ని ఎలా వుంటుందో? సవతి తల్లులు చాలా దుర్మార్గంగా ఉంటారంటారు.

సావిట్లో పడకకుర్చీలో పదిహేడేళ్ళ అమ్మాయిబొకటె ఏదో చదువుకుంటోంది. నాన్నపక్కగదిలో వుండి ఉంటారు. ఎవరో చుట్టం కాబోలు! నా రాక సూచించేందుకు దగ్గాను.

ఆ అమ్మాయి తలెత్తి చూసింది, చామనచాయ — చురుకైన కళ్ళు.

"ఎవరి కోసం?" అంది,

"నరసింహ కాస్త్రిల్ల గారబ్బాయిని, రామారావుని" అన్నాను.

"ఆ" అంటూ దెబ్బతిన్నట్టు వుబ్బెత్తుగా కుర్చీలోంచి లేచింది.

పరిస్థితి తమాషాగా వుంది. ఆమె ఎవరు? లోపలి కెళ్ళి పిన్నిని పిలవడేం? అలా తేరిపార చూస్తుండేం?

"నాన్నగారికి ఎలా వుంది? బబ్బుగా ఉందని విని వచ్చాను. ఇంట్లో ఇంకెవరూ లేరా?" అన్నాను ఇబ్బందిగా.

పక్షవాతం. పెద్దతనం మాట పడిపోయింది. ఇంట్లో వంటావిడ వుంది."

ఈవిడేనా మా పిన్ని. అరె! మానాన్న యింత చిన్న పిల్లని కట్టుకున్నాడా? ఘోరం-యిది దురన్యాయం. వృద్ధాప్యంలో పీన చేసేందుకు మనిషే అవసరమయితే ఒక నర్సు కుదుర్చుకోలేకపోయాడా? ఈ పిల్ల గొంతుకోశాడా?

"ఆయన ఆ గదిలోవున్నారు" అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది ఆ అమ్మాయి.

వీణార్థంలో నాన్న చాలా మారిపోయారు. వార్ధక్యం ఆయన్ని పూర్తిగా ఆవరించుకుంది. కుడిభాగం పక్షవాతంతో పడిపోయింది. నోట మాటలేదు. కళ్ళు-ఆ కళ్ళు మాటుకు తన చుట్టూ తిరిగే మనుష్యుల్ని గుచ్చిగుచ్చి చూస్తున్నాయి. ఆ

కళ్ళనుచూస్తే ఓపక్క జాలీ, ఓపక్క అసహ్యం పుడుతోంది. ఎక్కడి తండ్రి ఎక్కడ కొచ్చారు! శంభుని శిరంబందుండి ___ పవనాంధోలోకానికి"-నన్ను చూడగానే ఆయన కంటిలో కన్నీరు తిరిగింది. కాని ఏం లాభం? పట్నంవచ్చి తన పవిత్ర జీవితాన్ని ధ్వంసం చేసుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి భోజనాలయాక మేడమీద కూర్చున్నాం పిన్నీ నేనూ. పిన్ని తనను "జానకి" అని పిలవమంది. లోకపు పిలవలో ఎంత వ్యత్యాసం! మా నాన్న తన పీక కోశాడని జానకి పొరబాటునకూడా అనుకోలేదు. వెనకటి కంటే యిప్పుడే సుఖంగా వుందట. కడుపునిండా తిండి, శుభ్రమైన బట్టలు, ప్రేమతో చూసే ముసలి మొగుడు - వీటికే తృప్తిపడి తను అదృష్టవంతురాలనని మురుస్తోంది జానకి.

జానకికి తల్లీ తండ్రీ లేరు. మేనమామ పెంచాడు. నేను ఇల్లు వదలి వెళ్ళిన మూడు నెలలలో నాన్న జానకిని మూడువేలుపోసి కొన్నారుట. జానకి ఎని మిదో క్లాసుదాకా చదివింది. అక్కడ మేనమామా, అత్తా పెట్టే యమచరకంటే యీ ముసలి భర్తే నయం - అంది జానకి.

మొట్టమొదట నేను ఊహించిన సవితితల్లి పులిపిల్ల లాంటిది. కాని నేను ఎదురుగుండా చూస్తున్న యీ పిన్ని లేడిపిల్ల. బంగారు లేడి.

"ఈ యిల్లూ, డబ్బూ ఎలా జాగ్రత పెట్టాలా అని భయం పట్టుకుంది. వేళకి వచ్చావు" అంది జానకి.

ఆ మెకి ఆఖిండ తెలివితేటలు లేకపోయినా లోకపు మంచీ చెడ్డా తెలుసు.

"ఉన్న పరిస్థితి యిది. మీ నాన్న ఇంకెన్నాళ్ళో బతక రన్నాడు డాక్టరు. సందు దొరికితే మా మామా; అత్తా వచ్చి నా తల గొరిగించి అన్నీ పట్టుకెళ్దామని కాచుకూచున్నారు. నా పాలిట దేముడిలా వచ్చావు సమయానికి. ఇంక నిన్ను వెళ్ళనివ్వను. మామా అత్తా వస్తే వాళ్ళని వీధిలోకి తరమాల్సిన భారం నీది. వాళ్ళని నమ్మేబదులు కసాయి వాడిని నమ్మితే మేలు. నిన్ను నమ్మాను. నన్ను అన్యాయం చెయ్యవుగదూ?" అంటూ నిశ్చింతగా తాళాలు నా చేతిలో పెట్టింది.

.....

"అంతే జానకి నన్ను నమ్మింది. నేను కిరాతకుణ్ణి. తాళాలు తీసుకున్న యీ చేతుల్తోనే నా జానకి ప్రాణాలు తీశాను" అంటూ మళ్ళీ ఏడుస్తున్నాడు రామం.

"పూర్తిచెయ్యి" అన్నాడు నీలకంఠం.

.....

"చిన్నప్పటినుంచీ నేను మొంటివాణ్ణి గావడంవల్ల తల్లి ప్రేమతప్ప మరో స్త్రీ హృదయం ఎరగను. ఆ క్షణాన్నే జానకికి నేను-నాకు జానకి దిక్కని నిశ్చయం అయింది. ఒక్క గంటలో యుగయుగాల నాటి స్నేహితుల్లా దగ్గిరగా వచ్చాం. ఇద్దరిదీ ఒకే మాటగా ప్రవర్తించేవాళ్ళం. నాన్న గాజు కళ్ళతో తను చేసిన పాపానికి ఫలితంచూస్తూ కుమిలిపోయేవారు.

వచ్చిన పదిరోజులదాకా జానకికి నామీదా – నాకు జానకిమీదా ఎటువంటి దురభిప్రాయమూ కలగలేదు. ఇద్దరం మా స్థానాలు తెలుసుకు మసులుతుండేవాళ్ళం. జానకి నాపట్ల ఎంతో శ్రద్ధచూపేది. నాకు కావలసిన పనులు క్షణంలో చేసేది. ఆఖరికి నే నేబట్టలు వేసుకోవల్సిందీ ఆమె చెపుతూండేది. నా రాకవల్ల జానకి జీవితంలో కదిలికా వికాసం ప్రవేశించాయి. నే చదివిన కథలూ–చూసిన సినిమాలూ చెప్తూంటే ఉత్సాహంగా వినేది.

నేను రాకమునుపు జానకి వంటావిడ కొంగు పుచ్చుకు తిరుగుతూ, ఆమె చెప్పినట్లు నడుచుకునేది. నా రాకతో జానకికి ధైర్యం కలిగింది. వంటావిడ పగలూ రాత్రీ మా యింట్లోనే ఉండేది. రాత్రిళ్ళు జానకికీ, నాన్నకీ సాయంగా పడుకునేది. నే వచ్చినప్పటినుంచీ జానకికూడా మేడమీదే పడుకోడం మొదలెట్టింది. ఈ పద్ధతి వంటావిడకు నచ్చలేదు. మొదట్లో మే మావిడమాటలు లెక్కచెయ్యలేదు. లోకులు కాకులు అని ఊరుకున్నాం. డబ్బిస్తున్నాం కనక ఆమె వండిపెడ్తోంది. అంతవరకే కాని మా నడత గురించి ఆవిడ మాట్లాడటం మాకు హితవుగాలేదు. మాలో చెడు లేనంతసేపూ యీవిడ ఏమంటె మాకేం?

సూటిపోటీగా అనే వంటావిడ మాటలూ, తినేసేట్టు చూసే నాన్న కళ్లూ జానకి కాళ్ళక్రింద మంటలు పెట్టాయి. ఆనాడు తెగించి సినిమాకు బయల్దేరింది. అప్పటివరకూ ఇంట్లో నాతో ఖబుర్లాడటమేగాని వీధిలోకి ఎప్పుడూరాలేదు. నాతండ్రి కళ్ళనీ, వంటావిడ మాటల్నీ తప్పించుకునేందుకు

జానకి మొండి సాహసం చూపింది. ఇంట్లోకొచ్చే వేళకి నాన్న మమ్మల్ని తినేసేట్టు చూశారు.

భోజనం వడ్డిస్తూ వంటావిడ "పనిలోంచి మానేస్తాను. రేపు వెళ్ళిపోతాను. మరో మనిషిని చూసుకోండి" అంది. జానకి బిత్తరపోయి నావంక చూసింది.

"కారణం?" అన్నాను.

"చావు బతుకుల్లోవున్న ముసలాణ్ణి పెట్టుకు యీ లంకంత కొంపలో నే వుండలేను, బాబూ! మీరిద్దరూ హాయిగా తిరుగుతూంటారు. తండ్రని నీకూ లేదు, తాళికట్టా డని ఆవిడకూ లేదు. మధ్య నాకా ఏమిటి చుట్టం? నే వెళ్తాను" అని సాగదీసింది.

వంటావిడను లాగి లెంపకాయి కొడదామన్నంత కోపం వచ్చింది. కాని తమాయించుకున్నాను. వంటావిడ నిలవజేసుకున్న రెండువేలూ ఎక్కడివి? నాన్నసొమ్ము కాదూ అది? యిలాంటివి పైకి తేగూడదు. అది సమయం కాదు.

ఆ రాత్రి మరీ అధైర్యపడిపోయింది జానకి. "ఆఖరికి నేను కడుపు నిండా తినడంకూడా మనుషులకు గిట్టదు. ముసలివాళ్ళకిరాక మృత్యువు మనకొస్తుందా? చూడు ఎన్ని మాటలందో? మరో పదిస్తే ఉంటుందేమో? ఆవిడ వెళ్ళిపోతే ఎలా?"

"మరో వంటావిడ వస్తుంది."

"రాత్రిళ్ళు ఆయన దగ్గిర కనిపెట్టుకుని ఉండేందుకు

ఎవరూ వొప్పరు అదీ వచ్చిన తిప్పలు. రాత్రిళ్ళు నే నొక్క దాన్ని పడుకోలేను భయం వేస్తుంది. మొదటినుంచీ నా బతుకు ఇల గేవుంది. చిన్నప్పటినుంచీ ఆలనా పాలనా లేక బతికాను. యీ ఇంట్లోకొచ్చి పడ్డాను. ఆయన పక్కమీద పడేదాకా, నావంక ఎవరేనా చూస్తారేమోనన్న అనుమానంతో కట్టుదిట్టం చేశారు. పక్కమీద పడ్డప్పటినుంచీ ఆయన పక్కకు కాపలా? 'అయ్యో' అన్నవాళ్ళు ఒక్కరు లేరు. డబ్బుచ్చుకు వూడిగం చేసేదానికికూడా లోకువే నేను. చూడు - ఎంత లేసి మాటలందో! ఏ పాపం ఎరుగని మనకు నీతులు చెప్తోంది. వెధవబతుకు - తిట్లతోనే నూరేళ్లూ నిండేట్టుంది" అని కంట తడిపెట్టింది.

జానకి ఎందుకిలా కుంగిపోవాలి? నేనులేనూ? దగ్గిరకు తీసి ధైర్యం చెపుతూ తల నిమురుతున్నాను. సాయంత్రం జానకి జడలో తురుముకున్న జాజులు గుప్ మన్నాయి. వెచ్చగావున్న ఆమె శరీరం నా శరీరానికి తాకింది. నాకు తెలియకుండా ఊరడించే నా కంఠం లాలించింది. అనుకోకుండా నా పెదిమ లామె పెదిమల్ని వెతికాయి. నా చేతు లామె నడుం చుట్టాయి. జానకి నా కౌగిలిలో కరిగిపోయింది. పంటావిడ మాట "తథాస్తు" అయింది.

తెల్లవారి నే లేచే వేళకి జానకి ఇంకా నిద్రపోతూనే వుంది. మూసిన ఆమె కనురెప్పలు నన్ను మురిపించాయి. కనురెప్పల్ని చుంబించే నా ముఖాన్ని తన రెండు చేతుల్లో యిముడ్చుకుని "రామూ" అంది జానకి. ఆ తియ్యటి ముఖం మృత్యుసన్నిధిలోనైనా మర్చిపోగలనా?

మర్నాటి సాయంత్రం బీచిలో కూచుని రాత్రి జరిగిన సంగతి తప్పా - రైటూ అని నాలో నేను తర్కంలో పడ్డాను. సాంఘికంగా మా ప్రవర్తన తప్పూ. మహా పాపం; ఒక పక్క చావుబతుకుల్లోవున్న తండ్రి, మరోపక్క మాతృసమానురాలు జానకి. కాని మేము యిలాంటి పరిస్థితుల్లోకి వచ్చేందుకు కారణభూతులెవరు? - అని ప్రశ్నించుకున్నాను. ఈ పరిస్థితులకి కారణం మా తండ్రి. అసలు మాలో యీ నైతిక పతనం ఎందుకొచ్చింది? దీనికి అంతం ఎక్కడ? ఈ సాలె గూటిలోంచి పిరికిపందలా పారిపోతే ఎలా? నిన్నటి దాకా వున్న స్థితిగతులు వేరు. తెల్లవారిన తర్వాత వేరు. పారిపోయినా, పగలూ రాత్రీ జానకి ముఖం నన్ను వెన్నాడదూ? ఊబిలో కూరుకుపోయాను. అన్నీ ప్రశ్నలే. బుర్ర గిర్రున తిరుగుతోంది. జానకి కావాలని ఆత్మా, శరీరం పెద్ద పెట్టున గోలపెట్టాయి.

ఇంటిదారి పట్టాను. జానకి ఏం పాచిక వేసిందో! వంటావిడ మళ్ళీ నవ్వుతూ వుండిపోయింది. జానకి తల్లో జాజులు మరీ వత్తుగా తురుముకుంది. జానకీ వంటావిడా కలిసి, ఆ రాత్రి నేను ఆలస్యంగా వచ్చినందుకు సతాయించారు. నాలో నేను నవ్వుకున్నాను.

ఆ రాత్రి జానకి నన్ను ఎక్కడికో, ఎక్కడెక్కడికో తీసుకుపోయింది. ఇంక ఆలోచనలు అనవసరం. జానకీ నేనూ - నాకు జానకీ.

నెల తిరక్కుండా నాన్న చచ్చిపోయారు. జానకీ నేనూ ఒకరికొకరం పెనవేసుకుపోయాం. జీవితంలోని

మాధుర్యాన్నంతా నా పెదాలికి అందించింది జానకి. పదో నాడు ఆమె మేనమామ వచ్చాడు. జానకి నా ఆసరాతో వాళ్ళని గుమ్మం తొక్కనివ్వలేదు.

నాలుగు నెలలూ నాలుగు క్షణాల్లా గడిచిపోయాయి. లేడిలా గెంతే జానకి నలతగావుండటం మొదలెట్టింది. రాత్రిళ్ళు ఉలిక్కిపడి లేస్తూండేది. ఒకొక్కనాడు నిద్దర్లో ఏడ్చేది. ఒకనాడు నిలవడీసి అడిగాను.

స్త్రీ, పురుషుడిలా గాలిలో స్వేచ్ఛగా ఎగరలేదనీ, ఎగిరినా ప్రకృతి స్త్రీని కఠినంగా శిక్షిస్తుందనీ జానకి సమాధానం యిచ్చింది.

మర్నాడు డాక్టరు దగ్గిరకెళ్ళి రెండొందలు లంచం బెట్టి మందు తెచ్చియిచ్చాను. కిరాతకుణ్ణి. ఈ చేతుల్తో నన్ను నమ్మిన జానకికి మందిచ్చాను.

అనుకున్నమాదిరి మందు పనిచెయ్యలేదు. జానకికి వాతం ముంచుకొచ్చింది. నాలుగు రోజులు నిస్సహాయంగా పక్షిలా గిలగిల కొట్టుకుంది. లాభం లేకపోయింది. మందు వికటించింది. ఎవరూ రక్షించలేకపోయారు.

ఆ కళ్ళు ఆఖరి క్షణందాకా నన్ను చూస్తూ "జాగ్రత్త రామూ- వున్ననాళ్లూ హాయిగా బతికి-వున్న అమృతాన్ని తాగి వెళ్ళిపోతున్నాను. మిగిలింది గరళం-జాగ్రత్త" అంటూ చనిపోయింది జానకి. తెల్లారిగట్ట అయిదింటికి పోయింది."

.....

"శవాన్ని ఏం చేశావ్?" అన్నాడు స్లీడరు ఆదుర్దాగా.

"శవం ఏమిటి. నా జానకి శవమా?" అన్నాడు రామం మతిపోయిన వాడిలా.

"ఏడిచినట్టేవుంది. దహనం జరిగిందా?"

"దహనమా? పక్కమీద హాయిగా నిద్దరోతూంటే! తాళంబెట్టి యిలా వచ్చాను" అన్నాడు రామం.

నీలకంఠం నిర్ఘాంతపోయాడు. రామానికి అపాయం తెలియడంలేదు. "ఇంట్లో వంటమనిషి లేదా?" అన్నాడు లాయరు ధోరణిలో నీలకంఠం.

"లేకేం నిన్నల్లా జానకి దగ్గిరే వుందావిడ."

"వంటావిడకు అంతా తెలుసా?"

"ఆ"

"చుట్టుపక్కల ఎవరికన్నా యీ సంగతి తెలుసా?"

"స్వతహాగా జానకి మితభాషిణి. నాన్న పోయిన నాటినుంచి చుట్టుపక్కల వాళ్ళని తప్పించుకు తిరుగుతోంది. ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో నాకుమాత్రం ఎలా తెలుసు?"

నీలకంఠం సమాధానం చెప్పలేదు. ఆలోచనలో పడ్డాడు. రామం తిన్నగా వెళ్ళి పులిబోనులో చిక్కుకున్నాడు. అతన్ని తప్పించడం సాధ్యం అయే పనికాదు. పోలీసులు యీ పాటికి యిల్లు చుట్టేసుండొచ్చు. హడలి పోయి రామం పారిపోతే నేరం మరీ బలపడుతుంది. నేరం

వొప్పుకుని న్యాయదేవత కనికరంకోసం పాకులాడితే శిక్ష తగ్గుతుంది. పోలీసులకి తెలియకపోతుందా? గప్‌చిప్‌గా శవదహనం కూడా చేయించలేకపోయాడు. వంటమనిషి, జానకి మేనమామ, ఇరుగుపొరుగూ, అందరూ రామానికి విరోధులే. ఎటు చూసినా రామం చిక్కుకోడం తథ్యం. అల్లాంటప్పుడు పరిస్థితిని ధైర్యంగా ఎదుర్కోడం శ్రేయస్కరం.

"పదండి. ఇంటికి వెళ్దాం" అని రామాన్ని వెంట బెట్టుకు బయలుదేరాడు నీలకంఠం.

ఇల్లు జేరేవేళకి ఇంటిచుట్టూ జనం ఇంట్లో పోలీసులు. శవపరీక్ష, డాక్టరు సాక్ష్యం, కేసు యథావిధిగా జరిగాయి.

చనిపోయిన స్త్రీ గర్భవిచ్ఛిత్తికి చేసిన ప్రయత్నంలో రామంసాయంచేశాడని రుజువయింది. జానకి చావకపోతేనేరం ఇంత పెద్దదయేదికాదు. రామం నిర్దోషి అని నమ్మే అవకాశం లేకపోవడంవల్ల, మూడేళ్ళ శిక్ష పడింది. కోర్టువారు తీర్పు చెప్పాక నీలకంఠం రామం భుజంతట్టి, "జీవితం చాలా విశాలమయింది. నువ్వింకా చిన్నవాడివి. గడిచింది మొదటి వసంతమే తీపిలో వగరుంటుంది. ప్రేమను నమ్మినవాడికి వోటమి లేదు. వేడిరక్తం నీ కర్తవ్యాన్ని మరపింపచేసింది. నీ తండ్రి జానకిలాంటి పిల్లను నీకు పెళ్ళిచేసివుంటే, మీ జీవితాలింత కల్మషపూరిత మయ్యేవికావు. పాపపరిహారంకోసం యీ మూడేళ్ళ శిక్షా అనుభవించి బయటికిరా. పునీతుడవవుతావు.

జీవితంనుంచి నీలాంటి యువకుడు పిరికిపందలా పారిపో కూడదు. మూడేళ్ళ అనంతరం నువ్వు బయటికొచ్చే వేళకు ఈ ప్రపంచం మూతనోత్సాహంతో నీకై చేతులు జాపు తుంది. నువ్విప్పుడు నమ్మలేవుగాని నేను నిన్ను రక్షించా" అన్నాడు.

ఆ రక్షించడ మేమిటో రామానికి అర్థంకాలేదు. అతను తల వాల్చాడు. జానకి రామం హృదయంలో జీవిం చింది. జైలు కటకటాలు మూసుకున్నాయి.